

Beatrix schiet in de lach als ze zichzelf in de badkamerspiegel ziet. Ze heeft duidelijk nogal onrustig geslapen en haar haren staan alle kanten op, als een punkkapsel dat nu zo in de mode is. Al is ze daar op haar 43e een beetje te oud voor. Hoe zou het zijn als ze met dít haar op de gulden stond? Nam iemand het geld dan nog serieus?

Glimlachend verlaat ze de badkamer en stapt weer in bed. Nog even, omdat het kan. Op een doordeweekse dag was ze nu onder de douche gestapt. Dan aankleden en een snel ontbijt met man en kinderen. Vervolgens was ze met de auto met het AA-kenteken naar haar werkpaleis in de drukke binnenstad van Den Haag gereden. Maar vandaag is het geen normale, doordeweekse dag. Vandaag is speciaal.

Om precies acht uur wordt er op de deur geklopt en stormt – er is geen ander woord voor – haar privésecretaris, Henriette Loudon, de slaapkamer binnen. Een kleine, slanke vrouw van Beatrix' leeftijd met een onafscheidelijk clipboard in de hand. In haar kielzog volgt het kamermeisje met het ontbijt. Het meisje klappt de pootjes onder het dienblad uit en zet het voor de koningin op het bed neer.

‘Majesteit.’

Daarna schuift ze de hoge, hemelsblauwe gordijnen open en verdwijnt weer na een teken van Henriette.

‘Comfortabel?’ vraagt haar privésecretaris.

Het klinkt sarcastisch, en zo is het ook bedoeld. Maar Beatrix is vastbesloten zich niet schuldig te voelen over het feit dat ze is blijven liggen. Of het in ieder geval niet te laten blijken.

‘Ik lig prima, Jet.’

Want... vandaag is speciaal. Dit is de eerste dag sinds haar inhuldiging als koningin, ruim anderhalf jaar geleden, dat ze een ochtend en een gedeelte van de middag helemaal voor zichzelf heeft.

Claus en de kinderen zijn al onderweg naar hun vakantiehuis in Toscane. Zij volgt later. Na het bezoek van de Thaise kroonprins, Zijne Koninklijke Hoogheid Vajiralongkorn, die morgen arriveert. En als het kabinet niet zo flauw is om juist vandaag te vallen dan strekt de dag zich weldadig en ongekend leeg voor haar uit.

‘Nu je toch niets te doen hebt vandaag,’ begint Henriette, met een blik op haar clipboard.

‘Waag het niet!’

‘Wat dan?’

‘Dan doneer ik je aan Boudewijn.’

De koning van België is aardig, maar onwaarschijnlijk saai. Met een glimlach duwt de privésecretaris het clipboard onder haar elleboog. ‘Goed dan. En hoe ben je van plan die weelde aan tijd te besteden?’

Een vraag die Beatrix zichzelf ook al gesteld heeft. Ze loopt achter met haar persoonlijke correspondentie, maar nee, de zon schijnt. Iets buiten in ieder geval. Iets met haar handen.

‘Ik ga tuinieren,’ zegt ze.

‘Ah. En wat precies?’

‘Rozen snoeien. Volgens mij is het daar nog niet te laat voor.’

‘Je hebt een heel legertje hoveniers tot je beschikking.’

‘En toch ga ik het zelf doen.’

‘Je hebt tot drie uur,’ zegt Henriette. ‘Langer niet.’

‘Dat weet ik.’

Want dan staat er overleg gepland over de aankomst morgen van de Thaise kroonprins en zijn gevolg. Het gaat over de laatste zaken voor het bezoek waar, uiteraard, alles al voor gedaan is. Het is meer een kwestie van afvinken. Puntjes op de i.

‘Nu,’ zegt Beatrix, ‘als je het niet erg vindt. Mijn ei wordt koud.’

Henriette kijkt op een minuscuul gouden horloge dat met een smal gouden bandje om haar dunne pols is bevestigd. ‘Het is kwart over acht. Ik zal zorgen dat er om negen uur tuinhandschoenen en een snoeischaar voor je klaarliggen. En laarzen, het heeft nogal geregend de afgelopen dagen. En een dikke jas.’

‘Ik ga een roos snoeien, Jet. Niet naar de noordpool.’

‘Hm.’ De privésecretaris denkt even na. ‘Eigenlijk best een mooie

gelegenheid voor een kiekje van een ontspannen koningin.’

‘Alsjeblieft zeg. Ik word al genoeg gefotografeerd.’

‘Maar toch...’ houdt ze aan. ‘Zo kun je een minder zakelijke kant van jezelf laten zien. Je wordt als afstandelijker dan Juliana ervaren.’

‘Dat is ook de bedoeling. Ik wil mijn privé graag privé houden, zoals je maar al te goed weet. Bovendien moet het volk een koningin zien. Geen tuinkabouter.’

Jet haalt haar smalle schouders op. Ze draagt een grijs mantelpak met een blauw speldje met de letter B, dat alle leden van de hofhouding dragen, op haar revers. Beatrix heeft het speldje zelf ontworpen. De mode van nu is zichtbaar in de brede schoudervullingen en het lange, getailleerde jasje. Het maakt haar privésecretaris nog slanker en eleganter. Beatrix onderdrukt een zucht, jaloezie past niet bij een koningin.

‘Het zij zo. Probeer in ieder geval niet in je vingers te knippen. Ah. Nu ik het zeg...’

Ze noteert iets op haar clipboard. Een EHBO-kist neemt Beatrix aan.

‘Weg!’

Met een laatste glimlach draait haar privésecretaris zich om in de deuropening. Ze wil nog iets zeggen, maar stokt als achter haar het snel naderende gekrabbel van nagels op een marmeren vloer hoorbaar wordt.

‘Hé! Stop!’ klinkt het op de gang. ‘Houdt die hond tegen! Kom hier!’ Tussen Henriette en deurstijl door stuift een zwart-witte dalmatiër de koninklijke slaapkamer in. Het is Pongo. Nog jong, met net te grote poten, een hevig zwiepende staart en vrolijke ogen. Hij is blijkbaar ontsnapt aan zijn verzorgers.

Pongo – ze is vast niet de eerste die een dalmatiër die naam geeft – springt enthousiast op het bed, en er aan de andere kant weer af. De cafetière vol koffie op het dienblad dreigt te vallen, maar Beatrix weet die nog net te redden. Nu pas lijkt het tot het dier door te dringen dat hij zojuist iets eetbaars is gepasseerd. Met vernieuwd elan wil hij weer op bed springen, maar het kamermeisje is al binnen, pakt hem bij de halsband en sleurt hem naar buiten. Met excuses.

Vijf minuten later is iedereen weg, de deur dicht en is ze alleen met koffie, toast, kersenjam en een croissant. Van die laatste zou ze er wel tien op kunnen, maar ze weet dat ze voor dat soort uitspattingen de verkeerde genen heeft.

Precies om kwart voor negen komt het kamermeisje weer binnen en ruimt de ontbijtboel op. De druk van het clipboard blijft voelbaar.

Beatrix slaat het dekbed opzij en zet haar vorstelijke voeten op het vorstelijke slaapkamertapijt.

Haar favoriete seizoen is de lente. Ze houdt van het frisse groen en het inspireert haar: een nieuw begin. Hoop. Vitaliteit. Maar dat komt vanzelf wel weer. Nu is het oktober en de herfst is ook ontegenzeggelijk mooi. Zo met die blauwe wolkeloze lucht. De bomen oker en oranje en roestbruin. Het zonlicht sprankelend op de gouden kroon, boven op de koepel van haar woning.

Huis ten Bosch is niet zo groot als Buckingham Palace in Engeland of het Deense paleis Frederiksborg, maar dat bevalt haar eigenlijk prima. Dit is haar huis. Haar thuis.

Een van de tuinmannen staat klaar met een kruiwagen met daarin handschoenen, een snoeischaar, een bol touw, ijzerdraad, laarzen, een knielkussen en een veiligheidsbril. Alleen een noodrantsoen en een paar vuurpijlen ontbreken nog. De hovenier is een jongen van een jaar of achttien die bijna bezwijkt onder de eer. Ze bedankt hem en na enig aandringen verdwijnt de jonge tuinier weer.

De groene rubberlaarzen zijn iets te groot voor haar, maar dat hindert niet. Integendeel. Dit is vrijheid. Opgewekt stapt ze de tuin in.

Vogeltjes fluiten. Een eekhoorn schiet in een vloeiende beweging een boom in. Een merel trekt een worm uit het gladgeschoren gazon.

Beatrix heeft weleens aan pauwen gedacht. Erg koninklijk. Maar ze zag Pongo al enthousiast achter de vogels aanrennen en

heeft ervan af gezien. Labrador Kerry en teckel Arthus komen aangesjokt en lopen met haar mee. Bedaard, zo jong zijn ze niet meer. In tegenstelling tot Pongo die rondjes om haar heen rent, tong uit zijn bek. Het lukt haar om hem even over zijn kop te aaien en een waterzacht oor door haar vingers te laten glijden. En weg is hij weer, streng nagekeken door Kerry en Arthus. Gelukkig kan het dier nergens heen. Er loopt een gracht om het hele terrein heen.

Ze duwt de kruiwagen verder over het tuinpad. Nou ja, tuin – het is meer een landschappelijk aangelegd park van zestien hectare dan een echte tuin. Alles wat in het zicht van het paleis ligt is vlekkeloos. Een gladgeschoren, groen gazon, keurig bijgehouden rozenperkjes, borders in strakke lijnen, de waterpartij, de bankjes, de ornamentale vazen. Alles spic en span. Maar ze weet dat zich aan de uiterste zuidwesthoek van het landgoed, achter de plek waar ze haar zwembad en tennisbanen heeft laten aanleggen, nog een stukje niemandsland bevindt.

Ze kijkt nog een keer om naar haar woning, stralend in de zon. Naar de fontein en naar het terras waar ze soms theedrinken in de zomermaanden. Het is een sierlijk – maar geen uitbundig paleis. Charmant, zou ze het willen noemen. Stijlvol. Met in het midden het hoofdgebouw met onder andere de ontvangsthall, de balzaal, de Japanse kamer en de Oranjezaal. Aan de linkerkant de Haagse vleugel met daarin de logeerverblijven, de ruimtes voor het personeel, de zilverkamer, de bloemenkamer en de keukens. Aan de rechterkant de Wassenaarse vleugel met de privévertrekken van de koninklijke familie.

Huis ten Bosch is voordat ze er haar intrek nam uitgebreid verbouwd en aangepast aan haar persoonlijke wensen, en aan de moderne tijd. Een verbouwing waar vier jaar voor was uitgetrokken; inclusief tuin, oprit, beveiliging en alles. Maar vier jaar is niet genoeg gebleken. Niet voor de tuin in ieder geval. Het lijkt af, maar aan het stuk aan de zuidwestzijde, waar ze inmiddels is aangekomen en dat door bomen en struiken aan het zicht is onttrokken, is nog niets gedaan. Er ligt een dik tapijt van halfvergane bladeren. Bemoste dakpannen staan hoog opgestapeld tegen een eveneens bemoste muur. Paddenstoelen tieren er welig. Een schelpvormig

fonteintje met een barst erin wacht tevergeefs op de dag dat hij gerepareerd gaat worden. En er staat een prachtige, nog steeds bloeiende klimroos die dringend gesnoeid moet worden.

Ze zet de kruiwagen neer, trekt de handschoenen aan en begint te knippen.

En knipt. En knipt.

Af en toe hoort ze een auto over de Bezuidenhoutseweg passeren aan de andere kant van de muur en gracht, maar gedempt. Pongo raast een paar keer voorbij.

Ze is hier geheel onbespied. Privé. Dit moet ze vaker doen.

Wat niet wil zeggen dat de rozenstruiken zich makkelijk laten temmen. Ze transpireert. Concentreert zich op de arbeid. Een doorn die door de handschoen heen haar vinger weet te bereiken doet haar denken aan een andere koninklijke telg, en de boze fee die haar honderd jaar in slaap toverde. Beatrix' boze fee draagt een clipboard en is juist goed in mensen wakker maken. Wild geblaf haalt haar uit haar gedachten. Als ze van het werk opkijkt ziet ze dat Pongo zonder dat ze het heeft gemerkt een diep gat tussen de herfstbladeren heeft gegraven. Een grote berg aarde ligt achter hem. Enthousiast doet hij zijn best haar aandacht te trekken. Alsof hij wil zeggen: *Kijk, kijk, wat ik gevonden heb!*

‘Oké, oké, gekke hond. Ik kom al.’

Maar als ze ziet wat hij gevonden heeft, deinst ze onwillekeurig terug en slaat ze een gehandschoende hand voor haar mond. Een gedeelte van wat alleen maar een mens kan zijn is zichtbaar geworden.

Het was verschrikkelijk!

Beatrix kijkt naar de zojuist door haar aangestampde aarde en doet een stap naar achteren. En nog een. En nog een. Het helpt om afstand te nemen. Het trillen in haar knieën neemt iets af. Ze trekt de tuinhandschoenen uit en veegt de zweetdruppels van haar voorhoofd. Toch kan ze bijna niet geloven wat ze zojuist gedaan heeft. Namelijk de jas van een dode man doorzocht en daarna het gat weer dichtgegooid. Ze weet maar al te goed wat ze had móéten doen. Ze had het precies zo moeten laten als het was. Daarna had ze de huismeester moeten waarschuwen. Die had dan vervolgens de marechaussee ingeschakeld, en uiteindelijk was er op enig moment ongetwijfeld een hoofdinspecteur van de politie bij betrokken. Dan had ze Pongo's graafwerkzaamheden uit mogen leggen, en daarna was het uit haar handen genomen en in die van de daartoe bevoegde autoriteiten gelegd.

Pongo is allang weer vergeten wat hij heeft aangericht. In een eerste geschokte reactie had ze hem met veel armgebaren en *ksst*, *ksst* geluiden bij het gat weggejaagd. Wat het dier opvatte als een uitnodiging om te spelen. Hij was een paar meter weggerend om zich daar om te draaien en zijn kom-op-we-gaan-lol-maken houding aan te nemen. Voorpoten gestrekt, vrolijke kop dicht bij het gras, kont omhoog en met zijn staart wild zwaaiend. Toen er niets gebeurde, en ook een korte blaf en enkele herhalingen van het wegrennen, omdraaien en uitdagen niets opleverde was hij uiteindelijk teleurgesteld afgedropen, moedeloos sjokkend in de richting van het paleis. De woorden *saai mens* leesbaar in zijn hele houding. Tot hij een vlinder zag, erachteraan spurtte en uiteindelijk helemaal uit het zicht verdween. Met achterlating van een koningin in shock.

En ondanks die shocktoestand heeft ze toch de aarde opzij ge-

schept tot de jas van de man zichtbaar werd.

En alsof dat al niet erg genoeg was, heeft ze de jas ook nog doorzocht, met handschoenen aan en met afgewend hoofd. Een zoektocht die verbazingwekkend weinig opleverde. Niets eigenlijk. Geen papieren, geen portemonnee, geen los geld, geen rijbewijs, nog geen kammetje, zakdoek of rol pepermunt. Opvallend veel zakken, dat wel. Maar allemaal leeg, op een afgescheurd stuk van een krant na. Een hoekje, meer is het niet. Een beetje door de elementen aangetast, maar met de tekst nog wel leesbaar. Alsof de krant bij het leeghalen van de zakken er haastig uit is getrokken en het afgescheurde hoekje is achtergebleven.

Ze heeft niet verder gezocht. Tegen die tijd waren haar handen zo gaan trillen dat ze er mee op had moeten houden. Sowieso de gedachte om verder te gaan en in zijn broek rond te graaien... Nee, met geen honderd paarden.

Dat het om een man gaat is duidelijk. Alles was zwart daar in de grond, de kleding, en ook de dode zelf. Onherkenbaar, alsof hij van aarde was gemaakt. Een pop. Maar hij had een baard, dat weet ze zeker. En zijn hoofd lag in een rare hoek. Met een rilling denkt ze eraan terug. Alsof zijn nek was gebroken.

Ook toen had ze het juiste nog kunnen doen. Het paleis alarmen. De politie inschakelen. Maar ook toen verzuimde ze het. In plaats daarvan had ze het gat weer dichtgegooid, de aarde gelijkmatig verdeeld, en vervolgens voorzichtig aangestampt.

Uilskuiken, dat was haar bijnaam bij Minerva, de Leidse studentenvereniging. Destijds ging het om de vorm van haar gezicht – iets waar ze hopelijk uit is gegroeid – maar nu lijkt het duidelijk op haar verstandelijke vermogens te slaan.

In theorie zou ze nu nog steeds terug kunnen. Maar ze kent zichzelf. Als ze eenmaal iets besloten heeft, komt ze er niet meer op terug.

In plaats daarvan dringen de vragen zich op. Wie? Waarom? Wanneer? Hoe? Hoelang ligt hij hier al?

Dat laatste is lastig te zeggen. Ze heeft niet goed naar het lichaam van de man zelf gekeken. Zo'n held is ze nou ook weer niet. Maar toch kreeg ze de indruk dat hij er al een tijdje lag. Ze komt uit een familie die jaagt. Het jachtseizoen is een vast onderdeel van

de koninklijke agenda. En daarbij heeft ze de dood van dichtbij leren kennen. Dode fazanten, reeën, hazen, houtduiven, zwijnen. Op landgoed 't Loo is ze in het kreupelhout regelmatig op dode dieren gestuit in allerlei staten van ontbinding. Het maakt haar geen expert natuurlijk, maar ze schat in dat hij daar al maanden ligt. Langer misschien zelfs.

Ze kijkt naar de rozen die ze aan het snoeien was. De dode tussen de rozen, denkt ze in een vlaag morbide humor. Waaruit op te maken valt dat ze zich alweer een stuk beter voelt.

Het stukje krant is interessant door de kleur. Roze. Beatrix weet dat er in Italië een roze sportkrant is. De *Gazzetta dello Sport*. Wat nog bevestigd wordt door de woorden Lazio Roma, Juventus en AC Milan in het stukje tekst dat nog leesbaar is. Met daarachter de uitslagen: 0-0, 1-0, 4-1. Ze bergt het op tussen de bladzijden van het aantekenboekje dat ze altijd bij zich draagt.

Dan de grote vraag. Waarom? Waarom ligt er een Italiaan in de tuin? Is het een Italiaan? Wat heeft geleid tot zijn dood? Is hij vermoord?

Móórd. Het lijkt een heel groot woord ineens. Te groot om te bevatten, zo hier tussen de rozen.

Toch lijkt het erop. Die leeggehaalde zakken, alsof iemand alles heeft verwijderd wat tot identificatie kan leiden. En dan nog die gebroken nek.

Hoe dan ook, de man heeft zichzelf niet begraven, dat is duidelijk. Wie wel? Wie heeft hem in haar tuin begraven?

Verontwaardiging begint de overhand te krijgen. Zijn ze nou helemaal betoeterd!

Volgende vraag. Wie is het?

Daar kan ze kort over zijn. Geen idee.

Nog een vraag. Waarom heeft ze er zoveel moeite mee om de politie en de marechaussee in te schakelen?

Omdat het mijn tuin is, is het eerste dat haar te binnen schiet. En dus is het mijn onderzoek.

Maar er is meer. Het overdragen aan de autoriteiten betekent de touwtjes uit handen geven. De controle kwijtraken. En daar heeft ze een gruwelijke hekel aan.

En er is nog iets. Misschien wel het belangrijkste. Ze weet niet hoe oud het lijk is, maar Claus had ergens vorig jaar – ze dacht in de herfst – een aantal Italianen op bezoek en die heeft hij een rondleiding over het terrein van hun toekomstige woning gegeven. In geen miljoen jaar zou ze Claus ervan verdenken er iets mee te maken te hebben. Maar ze wil honderd procent zeker weten dat ze hem niet in de problemen brengt door de politie erbij te halen. En daar is makkelijk achter te komen door hem straks even op te bellen in Toscane.

Met beide handen graait ze stapels gevallen bladeren bij elkaar en strooit die in een dikke laag over de aangestampte grond. Zo. Niets meer van te zien. Haar dwaasheid is nu officieel. Ze gooit de snoeischaar, de handschoenen en de rest van het gereedschap in de kruiwagen en rijdt die het gazon op. Arthus en Kerry worden wakker, staan op hun gemak op en hobbelen met stijve poten voor haar uit. Pongo is nergens meer te zien.

Achter de bomen doemt het paleis op, maar haar gedachten zijn bij de dode tussen de rozen. Ze heeft een vermoeden waar ze moet beginnen met haar onderzoek. De roze krant. Ook heeft ze grote behoefte aan een glas koele witte wijn. En staat ze stil bij de idiotie van wat ze zojuist heeft gedaan.

Gelukkig heeft niemand haar gezien.

Maar daarin vergist ze zich. Achter een van de ramen in het hoofdgebouw staat een persoon die erg geïnteresseerd naar buiten kijkt. Een hand met een zegelring houdt een van de zware, groene overgordijnen iets opzij. Door de bladeren van de bomen heen was er zojuist een glimp op te vangen van de koningin en van wat ze daar allemaal bij de rozen uitspookte. De eigenaar van de zegelring heeft het wroeten in de aarde aandachtig gevolgd. Van die afstand was niet te zien wat de koningin daar aantrof, maar dat hoefde ook niet. De persoon met de zegelring weet maar al te goed wat daar ligt. Met ingehouden adem was het wachten op het onvermijdelijke: het alarmeren van het personeel. De komst van

de marechaussee, de politie. Gedoe. Een probleem? Zeker. Maar geen onoverkomelijk probleem. Niets kan de dode naar de dader herleiden. Helemaal niets, daar is voor gezorgd.

Maar het alarm kwam vooralsnog niet. Verbazingwekkend. Hare Majesteit de Koningin had blijkbaar een eigen agenda.

De blik van de persoon achter de gordijnen is gericht op de koningin die over het gazon op het paleis af loopt, een kruiwagen voor zich uit duwend. Trots en onvervaard als altijd. Intelligent. En vasthoudend.

Het is zaak zo snel mogelijk te weten te komen wat ze van plan is. Waarom ze het graf dicht heeft gegooid en waarom ze nog geen alarm heeft geslagen. Beatrix mag niet te dichtbij komen.

De hand met de zegelring laat het gordijn weer dichtvallen. Ze zijn vrijwel altijd gesloten om de eeuwenoude zijden wandbespanningen vol oriëntaalse planten en vogels te beschermen tegen het zonlicht. Onhoorbaar verlaat de schim de kamer, verdwijnt de marmeren gang op en mengt zich even later tussen de rest van de hofhouding.

Toen ze terugkwam uit de tuin heeft ze eerst in haar werkkamer geprobeerd om Claus te bellen. Ze wil weten wanneer hij nou precies die rondleiding gaf. Helaas kreeg ze alleen een hoop gekraak te horen. Frustrerend, maar het gebeurt vaker. De Italiaanse PTT is niet echt up-to-date en de verbinding met de afgelegen villa in Toscane is niet optimaal.

Daarna heeft ze een lange douche genomen. Alsof de waterstralen samen met de aarde ook de herinnering aan het vinden van een dode man weg konden spoelen. Tevergeefs natuurlijk. Terug in de werkkamer heeft ze een van de vele flessen witte wijn opengetrokken die ze heeft gekregen van groothertog Jan tijdens haar staatsbezoek aan Luxemburg. Het is een wijn uit 1976 wat volgens Jan een zonnejaar was. Dat zal allemaal wel, ze is geen kenner en heeft geen ambitie het te worden. Het gaat haar op dit moment om de kalmerende werking van de alcohol. En het werkt. Met elke slok neemt het trillen van haar hand iets verder af. Was ze maar niet gestopt met roken.

De wijn zorgt wel voor een opgetrokken wenkbrauw bij de zojuist binnengekomen Henriette.

Beatrix negeert het. 'Ik heb een opdracht voor je, Jet,' zegt ze.

Een opdracht die ze wel uit móét besteden. De koningin kan niet zomaar het terrein verlaten. Niet zonder haarfijn uit te leggen wat ze gaat doen, en niet zonder minimaal een week van tevoren aan te geven waar ze precies heengaat. Dus zal ze iemand moeten vertrouwen. En Jet is daarvoor de meest aangewezen persoon. Vooral omdat Henriette zwaar allergisch is voor alles wat groen is. Een nabije confrontatie met de natuur zou direct leiden tot ernstige astmatische klachten. Een groot gat graven in een rozenperk zou een ziekenhuisopname tot gevolg hebben.

‘Het gaat wat tijd kosten.’
‘Je hebt het maar te vragen. Je bent de koningin, weet je nog.’
De koningin glimlacht. ‘Weet ik. Maar dit valt een beetje buiten je normale taken.’

‘O?’ Henriette neemt met een nieuwsgierige blik plaats in de stoel aan de andere kant van het bureau. Achter haar is de tuin te zien. Een konijn huft weg. En nog een. Alsof er niets aan de hand is.

Beatrix haalt het roze stukje krant uit haar aantekenboekje. Ze schuift het over het bureaublad naar Henriette toe, die het oppakt en aandachtig bekijkt.

‘Dat gebeurt niet vaak,’ zegt haar privésecretaris dan.

‘Wat?’

‘Dat Juventus van AC Milan wint.’

‘Sinds wanneer heb jij verstand van voetbal?’

‘Een ex,’ zegt ze.

Beatrix is benieuwd welke ex precies, maar dat zal moeten wachten tot een andere keer. ‘Wat ik heel graag wil weten, is wanneer dit bericht in de krant stond. Een *Gazzetta dello Sport* trouwens.’

‘En hoe ga ik daarachter komen?’ vraagt Henriette.

‘De Koninklijke Bibliotheek, neem ik aan. Dat lijkt me in ieder geval een goed startpunt.’

‘Wanneer?’

‘Nu.’

‘Nú?’

‘Het is belangrijk, Jet. Anders zou ik het je niet vragen.’

‘Maar...’ sputtert ze tegen, met een blik op haar clipboard. ‘Ik heb nog honderd dingen te doen. En jij hebt straks nog een meeting over het bezoek van de kroonprins van Thailand. Waarom is dat stuk krant zo belangrijk? Waarom heeft het zo’n haast?’

Beatrix denkt na. Alles in haar schreeuwt om een vertrouweling. Iemand aan wie ze kan vertellen wat ze in de tuin heeft gevonden. Er is niets in de hele wereld dat ze liever zou willen, en voor Jet heeft ze eigenlijk nooit geheimen. Toch kan ze dit onmogelijk met haar delen.

‘Sorry, Jet. Maar geloof me, het is belangrijk. En het moet nu. Morgen is de KB dicht.’

‘Eén telefoontje van jou,’ zegt Henriette, ‘en ze gaat open.’

‘Dat weet ik, maar dat doe ik liever niet. Dit moet absoluut onder ons blijven.’

‘Een geheime opdracht?’ Henriette neemt de James Bond-houding aan: armen gekruist over haar clipboard, denkbeeldig pistool in haar hand. ‘*My name is Loudon...* Henriette Loudon.’

‘Dit is een serieuze zaak, Jet.’

‘Maar ik mag dus niet weten waar het om gaat.’

‘Nee.’

‘En ik laat al mijn taken vallen, omdat...?’

‘Omdat ik de koningin ben. Weet je nog.’

Een uur later loopt Beatrix via de vergaderruimte, het halletje boven het trappenhuis, de eetkamer, en nog een hal, naar haar kleedkamer. Een vrij grote, functionele ruimte met strakke kledingkasten en spiegels rondom. Het ruikt er naar de buideltsjes lavendel die tussen de kleren in worden gelegd. In het midden ligt een tapijt met daarop een stoel. Irma de Graaf, haar kleedster, is er al. Als altijd stipt op tijd – zoals ze dat van iedereen in de hofhouding verwacht.

De kleedkamer. Dit is waar het gebeurt. Hier ontstaat haar silhouet, dat als ‘rijzig en vorstelijk’ in de pers wordt omschreven, met de markante hoeden en het bekende kapsel. Kleding die nooit saai is, maar wel altijd formeel. Ze is een staatshoofd, geen mode-icoon. Wat niet betekent dat ze geen gevoel voor mode heeft. Ze doet ideeën op in tijdschriften en door dia’s van modeshows te bekijken en geeft die dan door aan Theresia Vreugdenhil, die al vijftien jaar de couturier is die al haar japonnen, mantelpakken, avondtoiletten en jassen ontwerpt.

Theresia is een van de vele personeelsleden die zich met haar verschijning bezighouden. Er is een coupeuse, een hoedenmaker – de *chapelier* –, een kleedster, een kamenier, een specialist die de juwelen beheert en, bij officiële gelegenheden, een kapster. De lijst is lang. Vandaag doet ze het met alleen haar kamenier. Irma kiest combinaties, helpt met kleden en het kappen. Ook houdt ze